

Oraşul ăsta plânge!

Emaanastasia

Oraşul ăsta plânge

Azi strada plânge în oraş,
Sunt străzile prea pline
Cu telegrame şi-un poştas
Ce încă nu mai vine.

Mai şchioapătă un câine orb
Lovind o călimară
Se sparge ţipătul de corb
În viaţă sa amară.

Eu mă trezesc, noaptea e grea
Şi frig mi-e la picioare,
Şi totuşi inima aş vrea
Să meargă la culcare.

Sprijin de pernă cotul stâng
Aud, plângând oraşul.
Încep şi eu încet să plâng,
Dar sună lung poştaşul.

Alerg la uşă să-i deschid,
Iar lacrima oftează,
Oraşul învelit de zid,
Pe Domnul îl visează.

De ziduri, iată! Mă izbesc,
Poştaşul mă cuprinde,
În Raiul meu dumnezeesc
O stea te voi aprinde.

Balcoane albe se perind
Pe sub cerescul spaţiu,
Trec îngerii aripi fâlfăind
Cu vechiul lor nesaţiu.

Parcă aş fi un copilaş
Gonind mereu spre soare.
Şi-n mine plânge un oraş
Cu lacrimi mari de floare.

Pierduţi în visele din noi,

Azi numărăm iar stele,
Loviți de lună și de ploi
De gândurile mele.

Nicicând n-a curs așa de mult
Cu vise-nlăcrimate,
Dar zău că dacă le ascult
Mă-nfrigurează toate.

Și mă voi duce-n asfințit
Cu brațele prea pline
Acolo unde e-un sfârșit
Și nu mai știu de mine.

Căci, iată! Azi, vă spun la toți
Am fost puțin plecată
M-a prins orașul jos sub roți
Și-am dispărut îndată.

Și nu mai știu nici eu de când
Orașul stă și plânge,
Dar m-am întors în el și sunt
O lacrimă de sânge.

Un Rai de stele stă întins
Pe-a veșniciei haos
Și eu în spațiul necuprins;
Iubirii, sunt adaos.